

«Σώζεται, ό,τι ενώνεται με τον Θεόν» (Πρωτοπρ. Ματθαίος Χάλαρης, Εφημέριος Ι.Ν. Αγ. Δημητρίου Μπραχαμίου)

/ [Πεμπτουσία](#)

Η ουσία της ορθόδοξης πίστεως συμπυκνώνεται σε μία πρόταση: “ο Θεός ενανθρώπησεν ίνα ο άνθρωπος θεοποιηθή”¹. Ο Θεός επιχειρεί μία συγκλονιστική κάθοδο μέχρι των τελευταίων ορίων της ανθρώπινης καταπτώσεως, μέχρι του θανάτου. Με αυτήν την θεϊκή ενέργεια ανοίγεται για τους ανθρώπους μία οδός ανόδου, η οποία καταλήγει στην ένωση των κτιστών όντων με τον Θεό.

“Ο Λόγος σάρξ εγένετο”,² για να φανερώσει το πλήρωμα της αποκαλύψεως. Στον Θεάνθρωπο Χριστό εφάνη ποιο είναι το “μέτρο” και ο “ύψιστος στόχος” της ζωής του ανθρώπου. Η ενσάρκωση του Λόγου, όχι μόνον αποκαθιστά την πληρότητα της ανθρωπίνης φύσεως στην αρχική της μορφή και την επαναφέρει στην κοινωνία της με τον Τριαδικό Θεό και δημιουργό της, την οποία είχε απολέσει, αλλά και την ανακαινίζει, την αναπλάθει, την καινοποιεί.

Η κάθοδος του Χριστού δια της ενανθρωπίσεως Του καθιστά δυνατή την άνοδο του ανθρώπου, δια του Αγίου Πνεύματος. Η εκούσια ταπείνωση, η απολυτρωτική κένωση του Υιού του Θεού, έδωσε την δυνατότητα στον πεπτωκότα άνθρωπο να πραγματοποιήσει τον προορισμό του, το “καθ’ ομοίωσιν”, την θέωση δια της ακτίστου χάριτος. Τοιουτοτρόπως, με την ενσάρκωση του δευτέρου προσώπου της Αγίας Τριάδος, η ανθρώπινη φύση μας όχι μόνο “χρίεται” με την άφθονη-αστείρευτη έκχυση της θείας χάριτος, αλλά το σπουδαιότερο “προσλαμβάνεται” από τον Χριστό σε μια υποστατική ενότητα μαζί Του, ως η ανθρώπινη φύση Του, και έκτοτε παραμένει πάντοτε αδιαιρέτως και αχωρίστως παρούσα στη θεία υπόστασή Του.

Συνεπώς, η ενσάρκωση του Λόγου έχει άμεση και ουσιαστική σχέση με τον τελικό σκοπό που έθεσε ο Θεός για το ανθρώπινο γένος, δηλαδή, την ένωσή του με τον ίδιον. Εφ’ όσον, η ένωση αυτή έγινε πραγματικότητας στο πρόσωπο του Υιού του Θεού ο οποίος ενηθρώπισε, πρέπει να πραγματοποιηθεί και σε κάθε ανθρώπινο πρόσωπο, ο κάθε άνθρωπος να γίνει θεός κατά χάριν, ή “κοινωνός θείας φύσεως”, σύμφωνα με τον Απ. Πέτρο.³

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος λέγει: “Σώζεται, ό,τι ενώνεται με τον θεόν”.⁴ Στην πρόσληψη της ανθρωπίνης φύσεως από τον Υιό και Λόγο του Θεού, εμπερικλείεται όλο το νόημα της σωτηρίας μας, σύνολη η σημασία του απολυτρωτικού έργου του

Χριστού. Με την ενσάρκωση του Λόγου ολοκληρώνεται η ανοδική πορεία του ανθρώπου. Η προαιώνια “ευδοκία” του Θεού για τον άνθρωπο γίνεται πραγματικότητα. “Το απ’ αιώνας απόκρυφον και αγγέλοις άγνωστον μυστήριον” φανερώνεται. Και κατά τον Απ. Παύλον, “η ζωή ημών, κέκρυπται συν τω Χριστώ εν τω Θεώ”.⁵

Αλλά και ο λόγος του μαθητού της αγάπης, “η ζωή εφανερώθη· και εωράκαμεν και μαρτυρούμεν και αναγγέλομεν την ζωήν την αιώνιον, ήτις ην προς τον Πατέρα και εφανερώθη ημίν”,⁶ τι αποδεικνύει; Ότι η ενσάρκωση του Υιού είναι “φανέρωση της Ζωής”, μία αληθινή θεοφάνεια, είναι η ζωοποίηση του ανθρώπου, η ανάσταση της ανθρωπίνης φύσεως. Ο Χριστός είναι ο Λόγος της Ζωής.

1. Αγίου Ειρηναίου, Κατά των αιρέσεων (P.G. 7,1120A)
2. Ιωαν. 1’,14
3. Β’ Πετρ. 1’,4
4. Γρηγ. Θεολ. Επ. ΡΑ’ προς Κληδόνιον MPG 37,181C
5. Κολ. 3’,3
6. Α’, Ιωαν. 1’,1-2